

undlade at fremsætte den Betænkelse, der maa næres ligeoverfor Uddelingen af en Erindringsmedaille for 1864.

Ordføreren (Berg): Der er kun enkelte Punkter, som Forhandlingerne mellem mig paa den ene Side og den høitærede Krigsminister og det ærede Udvalgs Mindretal paa den anden Side giver mig Anledning til at komme tilbage til. Vædringsforslag under Nr. 90 skal jeg ikke opholde mig ved, det er besluttet fra begge Sider. Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 92 skal jeg kun gjøre den Bemærkning, at Udvalgets Flertal i ethvert Fald maa formene, at Bølsbet, naar det Forslag vedtages, maa anses for tilstrækkeligt. Iøvrigt kommer man jo paa anden Maade til Forhandling af dette Spørgsmaal ved 3die Behandling efter den høitærede Krigsministers Udtalelse. Mod Vædringsforslaget under Nr. 94 har den meget ærede Minister ikke reist nogen Indvending, derimod er der fremsat en saadan af det ærede Medlem, der nu sidst talte, idet han ikke syntes om dette Bøspisningsforslag. Jeg tror imidlertid, at den ærede Krigsminister gaar mere praktisk tilværks, naar han uden at strides om Formen lader sig nøie med Realiteten, selv om denne Realitet just ikke er ganske det Samme som at faae anerkjendt, at de Vedkommende staa paa Rationnementsfod. Det tror jeg ogsaa, at det ærede Medlem vil indrømme, og jeg vil antage, at hans Indsigelse forsaavidt bortfalder, at han, naar han har Valget mellem Bøspisningsforslaget eller Intet, vil vælge Bøspisningsforslaget. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem vil gjøre endnu en Indrømmelse, at den Opfattelse, der har foranlediget, antager jeg ogsaa, Mindretallet til at gaa over paa denne mere neutrale Grund, er, at det ikke er billigt at skjelne mellem Menige og Befalingsmænd, men naar man taler om, at en Del skal staa paa Rationnementsfod, da maa den samme Regel indtræde for hele Styrken som for en Del af den, og naar det er Tilfældet, maatte der bevilges et betydelig større Bølsbet, end Krigsministeren har forlangt for at tilfredsstille denne Opfattelse. Naar man altsaa kan komme ud over denne praktiske Bønsfælgelighed, kan faae et saadant Spørgsmaal reguleret og faae det nærmere udtrokket ved Revisionen af den herhenhørende Lov, som naturligvis eller ialtsald sandsynligvis vil komme frem, efter at Lønningslovene ere reviderede, tror jeg, at det er hensigtsmæssigt fra Udvalgets Side paa denne Maade at have indkommet den meget ærede Minister. Ved Forslag under Nr. 96 har den meget ærede Minister stillet i Udsigt, at vi ville faae et Forslag til en større Bevilling paa Vedligeholdelseskonton, dersom man ikke bevilgede Alt, hvad Administrationen forlangte. Jeg tror nu ikke, at der er Nogen, der forlanger umulige Ting, heller ikke af Ingenieur-

korpsen, men naar man foreslaar Bølsbet nedsat, saa gaar man ud fra, at Bevillingen derefter vil være tilstrækkelig til en anstændig Vedligeholdelse efter de Regler, man tidligere har vedtaget. Man kan ikke komme ud deraf, vil Medsættelsen ikke være rigtig, og den ærede Minister har aabenbart Ret i, at det er økonomisk rigtigere at vedligeholde nogenlunde forsvaret, end at lade Noget forsvømmes for siden at lade Forsømmelserne gaa over i Form af Hovedstandsrettelser; men naar Udvalget har stillet dette Forslag, saa det være, fordi det har den Opfattelse, at det er nok. Den ærede Minister mener fremsædes, at Dølsbet i 15 Dage betyde 18 Dage, og den ærede Minister mener, at han har Ret til at fortolke Loven paa denne Maade. Det tror jeg ikke er rigtig. Jeg tror, at den meget ærede Minister, naar han tager den vedkommende Bestemmelse i Hærløven for sig og ser, hvorledes den er udført siden 1867, hvorledes der staa Dølsbet i 45 Dage, og hvorledes det faktisk er blevet en Dølsbet af omtrent 36 Dage, vil det blive det Samme som her, at, naar der staa 15 Dage, kan det blive Dølsbet i noget mindre Tid. Hvis man havde opfattet „Dølsbet i 45 Dage“ som 45 Spøgnedage, da maatte vedkommende Uddelinger have været ikke ubetydelig længere inde, end de have været siden 1867; saa det vil være i fuldstændig Analogi med Udtrykkene i Hærløven. Naar den ærede Minister berørte, hvorvidt det kan være rigtig efter tidligere Forhandlinger at tage Søndag Eftermiddag efter Kl. 5 med, skal jeg ikke udtale mig derom og heller ikke derimod, da dette Forslag ikke har været forhandlet. Jeg hender heller ikke Udvalgets Opfattelse, men en Dølsbet af den Slags et Par Timer Søndag Eftermiddag kan dog ikke være nogen væsentlig Ulempe. Derimod maa det erkjendes, at man ved Kjøbenhavns Væbning, som ganske vist ligger udenfor dette Vædringsforslag, har paaført de vedkommende Fortærkningsmænd her i Kjøbenhavn en Byrde, som man ikke har paaført de tilsvarende Dele af vedkommende Mergange omkring i det øvrige Land, og det tør vistnok siges nu, da vi staa ved Tidspunktet til at tage under Overveelse, hvorvidt denne Ulighed skal blive staaende, at det er ikke noget heldigt Tidspunkt at ville ved en stærket Fortolkning forøge denne Ulighed endnu mere. Jeg skulder en Fortolkning ved Forslaget under Nr. 128 om en Vandledning i Kasernen ved Frederiksholms Kanal. Jeg erindrede, da jeg sidst havde Ordet, ikke rettere, end at Krigsministeren var vidende om, hvad Udvalget mente derom, men da det ikke er Tilfældet, anser jeg det for fornødent at udtale mig derom, skjøndt det kun er et underordnet Spørgsmaal, og ærede Medlemmer iøvrigt vel ikke have nogen Interesse deraf. Der klages over, at man kun har een Udgang i Forstalden for Hestene i den vedkommende Bygning, hvor de, naar der opstaa Brand, kunne gaa igjennem, og man har